

Recensie: Tokio Hotel*

Ancienne Belgique Brussel
maandag 13 maart 2017

foto © Sony Music Entertainment Belgium

Recensie:

Hilarisch. Dat was het optreden van Tokio Hotel in een half lege Ancienne Belgique, hun tweede concert van hun tour. 'De band rond zanger en frontman Bill Kaulitz is van een emoband overgegaan naar een elektronische boysband', volgens de barman van de AB. Zijn collega voegt daaraan toe: 'Get Ready op speed.' De man heeft gevoel voor catchy zinnen. Of de Cancan, een homobar, op een boogschuit van de AB nu dicht is of niet, Tokio Hotel stond garant voor een over the top optreden dat in de rubriek comedy hoge ogen zou gooien bij ons. Maar het opzet was wel een concert. Of iets dat er met de vele autotune en playback daarvoor moest doorgaan. Tijdens 'Automatic' richtte Kaulitz zijn micro naar een paar fans "VIPs zo waar" op het podium en wanneer die zongen kwam er gewoon niets door de luidsprekers! Wanneer ie zonder effecten door de micro zong bleek de zanger net zoals 7 jaar geleden, erg veel moeite te hebben om zijn toon vinden. 'Durch Den Monsun' klonk dan ook behoorlijk vals. Het publiek de helft van de song laten zingen, kon die scheve situatie niet meer rechtekken.

Laatste keer dat we Tokio Hotel aan het werk zagen in ons land was op 25 februari 2010 in Vorst Nationaal. Toen vroegen we ons luidop af of hun houdbaarheidsdatum al niet overschreden was. 7 jaar later bleek dat ene gezegde van toepassing: onkruid vergaat niet. Die recensie was overigens een mijlpaal in de geschiedenis van Concertnews.be. Door de tsunami aan reacties van (voornamelijk Nederlandse) tieners, zag uw favoriete onafhankelijke cultuursite zich verplicht om zijn reactiebeleid aan te passen. Sindsdien is het anoniem reageren op onze artikels via nicknames e.d. niet meer mogelijk.

De fanclub lijkt ondertussen stevig uitgedund. Figuurlijk dan, want de meiden die destijds tiener waren, en nu ondertussen flinke twintigers, lijken nog steeds het gevecht met de weegschaal aan het verliezen. Nog iets waar de fans in verbleekt zijn, is hun fan zijn openlijk uiten. Géén volgeschreven wangen en voorhoofden met 'TH' in zwarte alcoholstift meer, iets wat die drommelse Directioners niet veel later met '1D' schaamteloos van hen kopieerden trouwens. En al evenmin bordjes of papertjes die ze de lucht instaken om dat beetje aandacht te krijgen. Wel hebben ze hun dresscode nog steeds niet gewijzigd: zwart overheerste in de kledij, en de nagellak (die opvallend intact was: lees niet zo afgebeten als vroeger). Voor de finishing touch zorgen "wat anders?" hun piercings om het helemaal af te maken. En dat terwijl hun idool zich tegenwoordig in de "destijds ook overigens -" meest blinkende outfits hijst: van een zwarte broek en glittervest tot een zilvergrijze outfit die leek op datgene wat ridders vroeger onder hun harnas droegen.

Tokio Hotel bracht een optreden van anderhalf uur en subtiliteit was gewoon niet aan de orde. Luid, luider, luidst: daar gingen ze voor. En als de groep al eens iets akoestisch bracht als 'Black' met akoestische gitaren, klonk die song wel erg flets en de zang ronduit schabouwelijk. De rest van het optreden voelde aan als één foute boel, waar zelfs het Eurovisiesongfestival als pauze-act voor zou passen, omdat trop te veel is.

Het begon al klokslag half negen toen het zwarte doek naar beneden viel en we de muzikanten met de zanger op een verhoogd podium zagen staan, achter de synths en andere elektronica. Met hun helmen op, leek het even of Daft Punk op het podium stond van de AB. Maar al snel werd duidelijk dat het maar de sound van

Tokio Hotel was, die opvallend refereerde naar het verleden. Niet zelden hoorden we, ook door de kopstem van Kaulitz, Pet Shop Boys doorklinken. Echt vernieuwend laat staan verfrissend is de nieuwe Tokio Hotel dus niet die hun jongste plaat 'Dream machine' kwamen voorstellen.

'Feel it all' stapelt alle clichés van het genre op: een crescendo en een versnelling, maken daar deel van uit naar het einde toe. 'The heart get no sleep' bouwde dan weer beetje bij beetje op in de strofe, om vervolgens te exploderen in zijn refrein. 'Better' gaat over liefdesverdriet, op het moment dat je nog verlangt naar de ander maar weet dat het beter is om alleen te zijn. De dramatiek droop er af. 'Cotton Candy sky' klapte de fans stevig mee net als 'As young as we are' waarbij ze meezwaaiden. 'What if', hun eerste bis, is wat ons betreft nog steeds een van hun betere nummers die live ook nog steeds werken. Maar zelfs zeepbellen tijden 'Run run run' of confetti tijdens het allerlaatste nummer 'Stop, babe' kon niet die extra kleurtoets bezorgen die nodig was.

De band stond in de AB een gans optreden met een attitude alsof ze nog de allergrootste zalen aandeden zoals Vorst Nationaal. En vooral: hun geluidsman "die in de fleur van zijn midlifecrisis leek te zijn - ging volledig op in het concert (o.a. in 'Darkside of the sun'). Hij luchtdrumde mee, mixte op de maat van de muziek, drukte op het touch screen scherm van zijn digitale mengtafel op de maat van de muziek, dat we die ene ster die we het concert geven aan hem willen opdragen. Aan enthousiasme dus geen gebrek, en zowel band als crew speelden boven hun gewicht. Dat op zich vaststellen is zo ongelooflijk grappig dat je niet anders kan concluderen dat de groep een karikatuur van zichzelf geworden is zonder ze dat zelf schijnen te beseffen. Dat maakt het niet alleen hilarisch maar ook tragisch tegelijkertijd. Tokio Hotel is overigens lang niet de enige band (of bij uitbreiding artiest) die zich (zwaar) overschat. Ook andere (inter)nationale artiesten lijden aan dat syndroom. Het zorgt er voor dat we dit soort optredens met een brede glimlach van begin tot einde uitzitten, en om de zoveel tijd de slappe lach krijgen. Ook dat is weliswaar een verdienste van dit soort bands. Dat ze ons tienergedrag terug weten aan te wakkeren.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Something New
Boy Don't Cry
Feel It All
Love Who Loves You Back
Darkside of the Sun
The Heart Get No Sleep
Better
Cotton Candy Sky
We Found Us
Run, Run, Run
Black (akoestisch)
Easy
Girl Got a Gun
Automatic (met VIP fans op het podium)
As Young As We Are
What If
Durch den Monsun
Stop, Babe